జి.గీతిక నవల

అద్వైతమ్

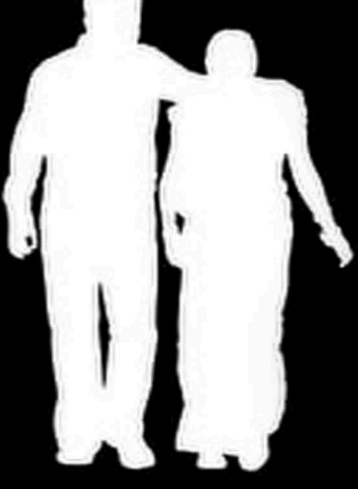

అద్వైతం

రిజిస్ట్రార్ ఆఫీస్...

నూతన వధూవరుల సంతకాలూ, సాక్షి సంతకాల కార్యక్రమం పూర్తి అయిన తరువాత స్నేహితులు ఇచ్చిన పూలదండల్ని మరోసారి మార్చుకున్నారు వధువు వర్ణ, వరుడు నందకిషోర్‌లు.

వాళ్ళిద్దరూ ఈ రోజు తెల్లవారుఝామునే గుడిలో పెళ్ళి చేసుకుని, ఆ పెళ్ళి బట్టలతోనే రిజిస్ట్రార్ ఆఫీస్‌కి వచ్చారు.

నందకిషోర్, వర్ణ ఇద్దరూ ఒకరికి ఒకరు దండలు వేసుకుంటుంటే సరిగ్గా అప్పుడే, "ఆలస్యం చేసేశానా.." అంటూ హడావుడిగా లోపలకు వచ్చాడు నందకిషోర్ క్లోజ్ ఫ్రెండ్ భగవాన్ దాస్.

"అదేం లేదులే. రారా నువ్వు చేయ్యాల్సిన సంతకం మిగిలే ఉంది.." అంటూ జేబులోంచి పెన్ను తీసి ఇచ్చాడు వరుడు నందకిషోర్.

"మా దగ్గరా ఉందిలే బాబూ.." అంటూ తన జేబులోంచి పెన్ను తీసి, మ్యారేజ్ రిజిస్ట్రేషన్ పుస్తకంలో భగవాన్ దాస్ కూడా సాక్షి సంతకం చేశాడు. తరువాత నందకిషోర్, వర్ణల వంక చూస్తూ "హమ్మయ్య.. ఇంక మీ లవ్‌కి శుభం కార్డు పడిపోయిందిరా.." అని నిశ్చింతపడుతున్నట్టుగా నవ్వాడు.

"పెళ్ళితో శుభం కార్డు పడేది సినిమాల్లోరా దాసూ. నిజజీవితాల్లో పెళ్ళనేది ముహూర్తం షాటురా. అన్నీ ఇక్కణ్నుంచే స్టార్టవుతాయి.." అని అదోలా నవ్వుతూ అన్నాడు ఇంకో ఫ్రెండ్ రఘు.

"ముహూర్తం షాటో, శుభం కార్డో.. న్యూ లైఫ్ స్టార్ట్ చేస్తేనే కదరా మాకు తెలిసేది.." అని వర్ణవంక చూసి నవ్వుతూ అన్నాడు నందకిషోర్.

వర్ణకి ఇది మొదలో, తుదో ఆలోచించలేనంత ఉద్విగ్నంగా, ఉద్వేగంగా ఉంది.

మ్యారేజ్ రిజిస్ట్రేషన్‌కి సంబంధించిన ఫార్మాలిటీస్ అన్నీ పూర్తి చేసుకుని, మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకి రిజిస్ట్రార్ ఆఫీస్‌లో నుంచి బయటకు వచ్చారు అందరూ.

తమ పెళ్ళికి వచ్చినందుకు అందరికీ మరీమరీ థ్యాంక్స్ చెప్పి, తన బైక్‌ని స్టాండ్‌లో నుంచి బయటకు తీశాడు నందకిషోర్.

పూలదండలూ, మ్యారేజ్ రిజిస్ట్రేషన్ పేపర్స్ అన్నీ బ్యాగ్‌లో పెట్టి; ఆ బ్యాగ్‌ని నందకిషోర్ బైక్‌కి తగిలించింది వర్ణ. ఆమెకి ఇదంతా ఇంకా నమ్మశక్యం కావడం లేదు. ఏ రోజూ తల్లిదండ్రులని అది కావాలి ఇది కావాలి అని పేచీపెట్టని తాను, పెళ్ళివిషయంలో మాత్రం గట్టిగా పట్టుబట్టి ఇలా వాళ్ళిద్దరూ లేకుండానే, పెళ్ళి చేసుకోవడం ఆమెకి ఎంతో ఆశ్చర్యంగా అనిపిస్తోంది.

చుట్టూ ఫ్రెండ్స్ అందరూ ఉన్నారు. కానీ, ఉండాల్సిన తమ ఇద్దరి తల్లిదండ్రులూ పెళ్ళిలో లేరు అన్న బాధని పైకి కనబరచకపోయినా వర్ణ, నందకిషోర్‌ల మనసులలో మాత్రం అది తీరని లోటుగా అనిపిస్తూనే ఉంది. అందుకే చేస్తున్న ఏ పనినీ పూర్తి ఇష్టంతో చేయలేకపోతున్నారు వాళ్ళిద్దరూ.

ఫ్రెండ్స్‌కి బై చెప్పి బైక్ స్టార్ట్ చేశాడు నందకిషోర్. అందరికీ కళ్ళతోనే కృతజ్ఞతలు చెప్పి బైక్ మీద కూర్చుంది వర్ణ. మరుక్షణమే బైక్‌ని రయ్యిన ముందుకు దూకించాడు అతను.

కొంత దూరం వెళ్ళిన తరువాత బైక్ స్లో చేస్తూ, “వర్ణా.. ముందు మీ ఇంటికి వెళదామా..?” అని కొంచెం అనుమానంగానే అడిగాడు నందకిషోర్.

ఆమెకు తల్లిదండ్రుల మాటలు గుర్తొచ్చాయి. పెళ్ళి గురించి ఇంట్లో జరిగిన చర్చ అంతా గుర్తొచ్చింది. అంతే.. ఏ మాత్రం ఆలోచించకుండా, “ఊహూహు. వద్దు నందూ. తరువాతొస్తామని నేను డాడీతో ఆల్రెడీ చెప్పాలే. పర్లేదు, మీ ఇంటికి పోనియ్..” అని వెంటనే చెప్పింది వర్ణ.

ఆమె భావాన్ని అర్థంచేసుకున్నవాడిలా, “ఆంటీ, అంకుల్‌తో నేను మాట్లాడతాలే..” అన్నాడు నందకిషోర్.

“ఎందుకు నందూ.. ఈ రోజు పెళ్ళి చేసుకుంటామని వాళ్ళకి ముందే చెప్పాము కదా. వాళ్ళు ఫ్యూచర్‌లో ఎవరితోనూ మాట పడకూడదని వాళ్ళ గురించి మాత్రమే ఆలోచించుకుంటున్నారు వాళ్ళు..” అంటూ కోపంగా ఇంకా ఏదో అనబోయింది వర్ణ.

“వర్ణా.. పెళ్ళికి దగ్గరయితే ఉండము అన్నారు. కానీ, ఒప్పుకున్నారు కదా..” అంటూ నచ్చజెప్పబోయాడు నందకిషోర్.

“నందూ.. ఇప్పుడు వాళ్ళు ఇంట్లో ఉండరు. రేపు సండే లంచ్‌కి వస్తామని డాడీకి ఫోన్ చేసి చెప్తాలే. ప్రెజెంట్ మాత్రం మీ ఇంటికి వెళదాం.. పదా..” అని మొండిగా అందామె.

“మా ఇంటికా. అమ్మయితే ఓకె. నాన్న గురించి నీకు చెప్పానుగా..” అని ఆపేశాడతను.

రెండు సెకన్ల మౌనం తర్వాత, “సరే అయితే. ఇంకేం చేస్తాం.. మీ ఇంటికీ వద్దు, మా ఇంటికీ వద్దు. మన ఇంటికి పదా..” నిదానంగా అందామె.

వర్ణని పెళ్ళి చేసుకుంటానని చెప్పగానే నందకిషోర్ వాళ్ళ నాన్న తులసీరామ్ లావాని వెళ్ళగక్కే అగ్నిపర్వతమే అయ్యారు. ఆయన తన మిత్రునికి మాట ఇచ్చాననీ, అతని కూతురునే పెళ్ళి చేసుకోవాలనీ నందకిషోర్‌పై చాలా ఒత్తిడి తెచ్చారు. కానీ, తాను వర్ణని మనస్ఫూర్తిగా ఇష్టపడ్డానని, ఆమెని తప్ప వేరొకర్ని పెళ్ళి చేసుకోలేనని కరాఖండిగా చెప్పేశాడు నందకిషోర్. నా మాట వింటేనే నా ఇంట్లో ఉండు.. లేకపోతే బయటకి పో అన్నారు తులసీరామ్ గారు.

దాంతో నందకిషోర్ అతను జాబ్ చేసే కాలేజ్‌కి దగ్గరలోనే ఇల్లు అద్దెకు తీసుకున్నాడు. వర్ణతో కలిసి ఇప్పుడు ఆ ఇంటికి వచ్చిన వెంటనే, తల్లికి ఫోన్ చేశాడు అతను.

“ఎలా ఉన్నావురా నందూ..? పెళ్ళి బాగా జరిగింది..?” అని ఫోన్ ఎత్తిన వెంటనే ఆత్రుతగా అడిగింది శ్యామల.

తల్లి మాటల్లో పొంగిపొర్లుతున్న ప్రేమకి నందకిషోర్ కళ్ళలో పల్చని నీటి తడి మెరిసింది. అతన్ని చూసి దగ్గరకు వచ్చి, అతని భుజం మీద తలవాల్చి కూర్చుంది వర్ణ.

“బాగానే జరిగిందమ్మా. నువ్వూ, నాన్నా లేకుండా పెళ్ళి చేసుకోవడమే మా ఇద్దరికీ చాలా ఏదోగా ఉంది..” అని దిగులు నిండిన గొంతుతో చెప్పాడు నందకిషోర్.

“బాధ పడకురా. నాన్న పట్టింపు అంతే. నీకు తెలిసిందేగా. పోనీలే, మీరు బావుంటే చాలు. పెళ్ళికి వర్ణ వాళ్ళ అమ్మానాన్నా వచ్చారా..?” అని ధైర్యం చెప్తూ అడిగింది శ్యామల.

“ఊహు.. రాలేదు. మీరు లేకుండా వాళ్ళు మాత్రమే మా పెళ్ళిలో ఉంటే, వాళ్ళ మీదకి లేనిపోని మాటలొస్తాయనీ రాలేమూ అని మాతో ముందే చెప్పారమ్మా..” అని నిదానంగా చెప్పాడు నందకిషోర్.

“అదేంట్రా నందూ..! అయితే వాళ్ళు కూడా మీ పెళ్ళిలో లేరా..! అయ్యో.. మీ ఇద్దరికీ అమ్మానాన్నలం ఉన్నాకూడా ఎవరూ లేనట్టు పెళ్ళి చేసుకున్నారా..!” అని బాధతో ఒక క్షణం ఏమీ మాట్లాడలేకపోయిందావిడ. ఆ తరువాత, “ఇంటికి వచ్చేటప్పుడు మీ పెళ్ళి ఫొటోలు తీసుకురారా. కనీసం వాటినయినా చూస్తే నీ పెళ్ళిని కళ్ళారా చూసినట్టు ఉంటుంది..” అంటూ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంటూనే, గొంతులోని దు:ఖాన్ని ఆపుకుంటూ అంది శ్యామల.

తల్లి గొంతులో వచ్చిన మార్పుని వినగానే ఆమె ఏడుస్తోందని అర్థమైంది నందకిషోర్‌కి. అతనికీ దు:ఖం పొంగుకొస్తుంటే, “ఇంకొన్నాళ్ళు ఆగుండాల్సుందేమోనమ్మా.. నేనే పెళ్ళికి తొందరపడ్డాను..” అని పశ్చాత్తాపపడుతూ అన్నాడు.

కొడుకులోని దు:ఖాన్ని గ్రహించి తను నిబ్బరాన్ని తెచ్చుకుంటూ, “ఏంట్రా అది.. శుభమా అని పెళ్ళి చేసుకుని.. ఛఛ.. బాధపడకు. ఫోన్ వర్ణకివ్వు..” అంటూ ఫోన్‌లోనే కొడుకుని గట్టిగా మందలించింది శ్యామల.

వాళ్ళ ఫోన్ సంభాషణని వింటున్న వర్ణకీ కొంచెం దిగులుగా అనిపించింది. బేలదనం నిండిన ముఖంతో నందకిషోర్ ముఖంలోకి చూడసాగింది. నందకిషోర్ ఫోన్ ఆమెకి ఇవ్వగానే, "హలో ఆంటీ.." అంది వర్ణ.

"వాడు జాగ్రత్తమ్మా. ఏమీ తెలీదు.. పిచ్చివెధవ. అన్నిటికీ ఫీలవుతూ ఉంటాడు. వాణ్ని నువ్వే జాగ్రత్తగా చూసుకోవాలి.." అని కొడుకు గురించి దిగులుపడుతూ చెప్పింది శ్యామల.

కూతుర్ని అప్పజెబుతున్నట్టుగా జాగ్రత్త అని చెబుతుంటే, ఆ మాటల్లో ఆవిడలోని మాతృత్వపు ప్రేమానురాగాలు స్పష్టంగా తెలిశాయి వర్ణకి. ఆవిడలో కొడుకు మీద ఉన్న ప్రేమకి చలించిపోతూ, "చాలా బాగా చూసుకుంటానాంటీ.." అని మనస్ఫూర్తిగా చెప్పింది వర్ణ.

"ఆంటీ అని కాదమ్మా.. అత్తయ్యా అనో, అత్తమ్మా అనో పిలువు. నాకు తృప్తిగా ఉంటుంది.." అని చెప్పింది శ్యామల.

"అలాగే అత్తయ్యా. మీరు నందూ గురించేమీ బెంగ పెట్టుకోకండి. నేను చాలా బాగా చూసుకుంటాను.." అని చిరునవ్వుతో అంది వర్ణ.

"సరేనమ్మా. ఉంటానూ.. మీ మామయ్యగారు భోజనానికి వచ్చే టైమవుతోంది.." అని ఫోన్ పెట్టేసింది ఆవిడ.

లైన్ కట్ అయిపోవడంతో ఫోన్ వంక చూసి, నందకిషోర్ వంక చూసింది వర్ణ. ఈ రోజుల్లో కనీసం సెల్‌ఫోన్ కూడా లేకుండా ఇంకా ల్యాండ్‌లైన్ మీదే ఆధారపడ్డ ఇల్లాలు, భర్తకి ఇంకా భయపడుతూనే బతుకుతున్న ఇల్లాలు అనుకోగానే శ్యామల మీద జాలి కలిగింది వర్ణకి. ఒకనాటి మేల్ డామినేషన్ జెనరేషన్‌కి ఇంకా మిగిలున్న నిదర్శనం ఈవిడే.. అని మనసులో అనుకుంది వర్ణ.

ఆత్రుతగా ఆమె కళ్ళలోకే చూస్తున్న నందకిషోర్, "అమ్మ ఇంకేమంది వర్ణా..?" అనడిగాడు.

అతన్ని చూస్తూ, "నిన్ను చాలా జాగ్రత్తగా చూసుకోమన్నారు. నీకు నచ్చినవాటిని అమ్మలా వండి పెట్టమన్నారు. టైంకి తినిపించి, టైంకి నిద్రపోబెట్టమన్నారు. జాబ్‌కి వెళ్ళనని మారాం చేస్తే, చేయి పట్టుకుని తోడు వెళ్ళి, దించి రమ్మన్నారు.." అంటూ ఇంకా ఏవో చెప్పబోయింది వర్ణ.

అప్పటికే, "ఓయ్.. అవన్నీ అమ్మ చెప్పిందా.." అంటూ ఆమె భుజం మీద చరిచాడు నందూ.

మరో దెబ్బ వెయ్యబోయిన అతని చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని మురిపెంగా నవ్వుతూ నందకిషోర్ గుండెల్లో ఒదిగిపోయింది వర్ణ. అంతలోనే తలెత్తి, "నందూ.. నువ్వు ఏడుస్తావు కూడానా..! ఫస్ట్ టైం చూస్తున్నాను.. మగవాళ్ళు ఇలా ఏడవడం..! ఏడుస్తున్నా భలే స్మార్ట్‌గా ఉన్నావు తెలుసా.." అని రాబోతున్న నవ్వుని ఆపుకుంటూ అంది వర్ణ.

"ఏడుస్తానూ, ఏడ్చేవాళ్ళని చూసి నవ్వేవాళ్ళని కొరికేస్తాను కూడా.." అంటూ చటుక్కున ఆమె బుగ్గని మునిపళ్ళతో గట్టిగా పట్టుకున్నాడు నందకిషోర్.

బుగ్గల్లో జివ్వుమన్న ఆ స్పర్శ వర్ణ శరీరంలోని నరనరాన్నీ ఉద్రేకపరిచింది. వెంటనే తన్మయత్వంతో కళ్ళు మూసుకుని, మౌనంగా అతనికి మరింత దగ్గరకి జరిగి రెండు చేతులతో అతన్ని చుట్టేసిందామె.

ఇంతకుముందు వారించే వర్ణ.. ఇప్పుడు అతనికి స్వేచ్ఛనిచ్చినట్టుగా అలా తనకు తానుగా హత్తుకుపోవడంతో, ఆమె ఇప్పుడు తన అర్ధాంగి అన్న భావన మెదిలి అమాంతం ఒక్కసారిగా ఆమెని ముద్దుల్లో ముంచెత్తాడు నందూ. ఆ క్షణం నుంచీ వాళ్ళిద్దరి ఊపిరిలూ, ఉద్వేగాలూ ఒక్కటిగా మారడానికి ప్రయత్నం మొదలుపెట్టాయి.

× × ×

ఏవో గిన్నెల చప్పుడు వినిపిస్తుంటే బద్ధకంగా కళ్ళు తెరిచింది వర్ణ. కళ్ళు తెరవగానే తన చుట్టూ ఉన్న వాతావరణంలోని తేడాకి ఉలిక్కిపడిందామె.

నిన్న నందకిషోర్‌తో జరిగిన పెళ్ళి గుర్తుకు రాగానే, వెంటనే చటుక్కున మంచం మీద నుంచి దిగింది వర్ణ. ఆ చప్పుడు కిచెన్ లోపల్నుంచి వినిపిస్తుంటే గబగబా అటు నడిచింది.

అక్కడ నందకిషోర్ స్టవ్ వెలిగించి పాలగిన్నెని దాని మీద పెడుతున్నాడు. దాని పక్కన అప్పటికే పెట్టి ఉన్న కుక్కర్ విజిల్ పైకి లేస్తూ ఒక్కసారిగా సుయ్యాయ్య్..మంది.

అతన్నలా కిచెన్‌లో చూడగానే ఆమె పెదవులు చిన్నగా విచ్చుకున్నాయి. "గుడ్మాణింగ్ నందూ.." అని ముద్దుగా అంటూ అతన్ని వెనక నుంచి హత్తుకుని, అతని వీపుకి చెంపని ఆన్చి, నిశ్చింతతో కనులు మూసుకుంది వర్ణ.

"గుడ్మార్నింగ్. నిద్ర బాగా పట్టిందా..?" అంటూ ఆమె చేతుల్ని విడిపించుకుంటూ వెనక్కి తిరిగాడతను.

రోజూ పగలు చూసే ముఖానికి భిన్నంగా ఉంది ఆ ఉదయ సమయంలోని వర్ణ ముఖం. ఇంకా పూర్తిగా తెరుచుకోని కళ్ళు.. ముడుచుకుని ముద్దగా ఉన్న పెదవులు.. పల్చబడక విశాలమవని చెంపలూ.. నిద్ర బిగువుతో నునుపెక్కిన చర్మం.. ఇంకా భావోద్వేగాలు ఆక్రమించుకోని వర్ణ ముఖాన్ని చూస్తుంటే ఒక మధురానుభూతిలా అనిపించింది నందూకి.

అప్పుడే నిద్రలేచిన పసిపిల్లల ముఖంలా మాయామర్మం అంటనట్టు చాలా అందంగా కనిపిస్తున్న వర్ణని అలాగే చూస్తుండిపోయాడు నందకిషోర్.

"ఇద్దరం ఫోర్ డేస్ లీవ్ తీసుకున్నాం కదా. ఇంత ఎర్లీగా లేవడం, ఇలా కిచెన్‌లో హైరానా పడడం ఎందుకు.." అని గారాంగా అంటూ నందకిషోర్ ముఖంలోకి చూసింది వర్ణ.

"డైలీ ఎర్లీగా లేవడం అలవాటు.. ఈ రోజూ అలాగే మెలకువ వచ్చేసింది. సర్లే, త్వరగా రెడీ అవ్వు. మా ఇంటికి వెళదాం. ఇన్‌స్టెంట్ ఇడ్లీ పౌడర్ ఉంది. టిఫిన్ ప్రిపేర్ చేసేస్తున్నాను. సాంబార్ కూడా పెడుతున్నాను. ఇడ్లీ సాంబార్ నీకు ఓకేనా.." అన్నాడు నందూ.

నిన్న వాళ్ళ అమ్మగారితో మాట్లాడాక అతనికి వాళ్ళ పేరెంట్స్ మీద బెంగగా ఉందేమో, ఆ ఫీలింగ్‌తో రాత్రి సరిగా నిద్రపోయి ఉండడు అనిపించింది వర్ణకి.

అతని వంక ఇష్టంగా చూస్తూ, "ఓకె. అయితే.. నాకు దమ్ముంది, నీకు దమ్ముందా..? నాకు టెన్ మినిట్స్‌లో రెడీ అయి వచ్చే దమ్ముంది, నీకు టెన్ మినిట్స్‌లో వంట ఫినిష్ చేసే దమ్ముందా..?" అని సినిమా డైలాగుల్తో ఛాలెంజ్ చేస్తున్నట్టుగా నవ్వుతూ అడిగింది వర్ణ.

"హలో.. దమ్మేంటమ్మా..? పెళ్ళైన ఫస్ట్ డే అని ఏదో మోజుతో పెళ్ళానికి వంట చేసి పెడుతున్నాను. ఈ రోజుకి దమ్ములూ, ఛాలెంజ్‌లూ ఓకె. రేపట్నుంచీ మాత్రం ఓకె కాదు.." అన్నాడతను.

అతని ముఖంలోని భావాన్ని చూసి, "నిన్ను అంత ఇబ్బంది పెట్టనులేరా నందూ. తొందరలోనే వంట చెయ్యడం నేర్చేసుకుంటాలే.." అంటూ గట్టిగా నవ్వింది వర్ణ.

"అదేంటీ.. కొంచెం కొంచెం వచ్చున్నావ్‌గా..!"

"కొంచెం కొంచెం వచ్చు. స్టవ్ వెలిగించడం, ఆఫ్ చెయ్యడం, గిన్నెల్ని స్టవ్ మీద పెట్టడం లాంటివన్నీ వచ్చు. ఇక ఆ గిన్నెల్లో ఇన్‌పుట్ వేసి, అవుట్ పుట్ రప్పించే ప్రాసెసింగ్ ఒక్కటి మాత్రమే నేర్చుకోవాలి.." అని కళ్ళని పెద్దవి చేసి టకటకా చెబుతున్న వర్ణని చూసి గట్టిగా నవ్వాడు నందకిషోర్.

ఇంకా నవ్వుతూనే, "ఈ మాటలు ఇక్కడ కాదమ్మా. ఇప్పుడు మా ఇంటికి వెళుతున్నాంగా. అక్కడ మా అమ్మ ముందు చెప్పు.." అన్నాడు.

అతని నవ్వుని చూస్తూ, తాము ఎప్పుడూ ఇలా హాయిగా నవ్వుతూనే లైఫ్‌లాంగ్ చాలా హ్యాపీగా ఉండాలి అనుకుంది వర్ణ.

ఆమె కూడా చిన్నగా నవ్వుతూ, "వద్దొద్దులేగానీ, ప్రస్తుతానికి ఇద్దరం పనుల్ని షేర్ చేసుకుందాం. సాంబార్ నువ్వు చెయ్యి. ఇన్‌స్టెంట్ ఇడ్లీ పౌడర్ ఉందన్నావుగా. నేను ఇడ్లీ వేస్తాను. ఏదీ పిండి ఎక్కడుంది..?" అనడిగింది వర్ణ.

మరో అర్ధగంటకి ఇద్దరూ రెడీ అయ్యి టిఫిన్ చేయడానికి డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నారు.

సాంబార్‌లో ఇడ్లీని స్పూన్‌తో తింటూ, "హబ్బ.. ఎక్సలెంట్ నందూ.." అందామె.

వర్ణ ఇష్టంగా తింటుండడాన్ని చూసి చిన్న నవ్వు నవ్వాడు. ఇద్దరూ టిఫిన్ చేసిన తరువాత ఇంటికి తాళం వేసి, బయటకు వచ్చారు.

లేత గులాబిరంగు చీరలో గులాబీ పువ్వు కంటే అందంగా, సుకుమారంగా ఉన్న వర్ణ వంక అపురూపంగా చూశాడు నందూ. రోజూ పంజాబీ డ్రెస్‌లూ, చుడీదార్లూ, జీన్స్ ప్యాంట్స్, క్యాప్రీలూ, టాప్స్‌లో ఉండే వర్ణ ఇప్పుడు రోజుటికంటే చాలా అందంగా కనిపిస్తోంది అతని కళ్ళకి. పెళ్ళి తర్వాత ఆమెలో ఒకలాంటి ముగ్ధత్వం కనిపిస్తూ, ఆమెలోని అందం అతని కళ్ళకి చాలా భిన్నంగా మరీమరీ బాగా తెలుస్తుంటే, వర్ణ మీద నుంచి కళ్ళని తిప్పుకోలేకపోతున్నాడు అతను.

నందూ స్టార్ట్ చేసిన బైక్ మీద ఒద్దికగా కూర్చుంది వర్ణ.

మరో పావుగంటకల్లా ఇద్దరూ నందకిషోర్ వాళ్ళ ఇంటికి చేరుకున్నారు.

వాళ్ళిద్దరూ ఇంటికి వెళ్ళేసరికి నందకిషోర్ వాళ్ళ నాన్న తులసీరామ్ గారు హాల్లోనే కూర్చుని ఉన్నారు.

నందకిషోర్, వర్ణలు గుమ్మం దాటి నిదానంగా ఇంట్లోకి అడుగు పెట్టారు.

ఆయనను చూస్తూనే దగ్గరకు వెళ్ళి, "ఆశీర్వదించండి మామయ్యగారూ.." అంటూ వంగి తులసీరామ్ గారి కాళ్ళకు నమస్కరించింది వర్ణ.

హఠాత్తుగా జరిగిన ఆ సంఘటనకి ఉలిక్కిపడిన తులసీరామ్ గారు తల ఎత్తి కొడుకు వంక సీరియస్‌గా చూసి లేచి గబగబా లోపలకి వెళ్ళిపోయారు.

ఇలా జరుగుతుందని ముందుగానే ఊహించిన నందకిషోర్ ఏ మాత్రం బాధపడకుండా, "రా వర్ణా.. అమ్మని కలుద్దాం.." అంటూ వర్ణ చేయి పట్టుకున్నాడు. మామగారి తిరస్కారాన్ని పట్టించుకోకుండా అతని వెంట చనువుగా ఇంట్లోకి నడిచింది వర్ణ.

వంటగదిలో హడావుడి పడుతూ వంట చేస్తున్న శ్యామల.. వెనక శబ్దం అయిన అలికిడికి అసంకల్పితంగా వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

హఠాత్తుగా ప్రత్యక్షమైనట్టు ఎదురుగా నిలబడున్న కొడుకుని చూడగానే ఆవిడ కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో విప్పారాయి. ఆనందంతో వెలిగిపోతున్న ఆవిడ ముఖం పువ్వులా విచ్చుకుంది. "ఏరా నందూ.. ఇది నిజమా..! ఇంత పొద్దున్నే.. ఇద్దరూ వచ్చారా.." అంటూ కొడుకునీ, పక్కనే ఉన్న కోడలునీ నమ్మలేనట్టుగా చూస్తూ అంది శ్యామల.

లేత రంగు కలనేత చీరలో, నుదుట గుండ్రని పెద్ద కుంకుమ బొట్టుతో, కళ్ళకి ఒత్తైన నల్లని కాటుకతో, చేతుల నిండుగా ఆకుపచ్చ రంగు మట్టిగాజులతో, పసుపు పచ్చని శరీరంతో, సన్నగా ఉన్న ఆవిడనీ; ఆవిడలోని సంతోషాన్నీ అపురూపంగా చూస్తూ, వంగి ఆవిడ కాళ్ళకి నమస్కరించింది వర్ణ.

"ఆశీర్వదించండి అత్తయ్యా.." అంటున్న వర్ణని గబుక్కున లేపుతూ, "మీ ఇద్దరూ నిండు నూరేళ్ళ పాటూ చల్లగా ఉండాలమ్మా.." అంది శ్యామల.

ఆ వెంటనే కొడుకుతో, "నందూ.. నాన్నతో మాట్లాడావా.. రా. ఇద్దరూ నాన్నకు కనిపించండి.." అంటూ కొడుకు చేతిని పట్టుకుని గబగబా వంట గదిలోంచి బయటకు వచ్చింది శ్యామల.

ఇంట్లోకి అడుగు పెట్టగానే జరిగిన విషయాన్ని ఆవిడకి చెప్తే ఫీలవుతుందేమోనని, చెప్పలేదు నందకిషోర్, వర్ణలు.

"ఏమండీ.." అని పిలుస్తూ కిచెన్‌లోంచి హాల్లోకి వచ్చిన శ్యామల, అక్కడ కనిపించిన భర్తని చూసి ఆశ్చర్యంతో నిలబడిపోయింది.

కొన్నిక్షణాల క్రితం వరకూ లుంగీ, బనీనుతో ఉన్న ఆయన ఇప్పుడు.. ఇంకా ఎనిమిది గంటలు కూడా కాకుండానే హఠాత్తుగా ప్యాంటూ షర్టుల్లో కనిపించేసరికి బిత్తరపోయింది శ్యామల.

రోజూ తొమ్మిది గంటలు దాటిన తరువాతే ఆఫీస్‌కి బయల్దేరే మనిషి ఈ రోజు ఇంత పెందళకడనే బయలుదేరుతున్నారూ అంటే.. వీళ్ళని చూసే అలా వెళ్ళిపోతున్నారని అర్థమైంది ఆవిడకి.

శ్యామల వంకా, ఆమె పట్టుకున్న కొడుకు చేతి వంకా, నందకిషోర్ వంకా, కోడలు వంకా మార్చిమార్చి చూసి, "శ్యామలా.. నేను ఆఫీస్‌కి వెళ్తున్నాను. నా మాట మీద గౌరవం లేని వాళ్ళు నా ఇంటికి రానవసరంలేదని చెప్పు. నేను ఇన్నేళ్ళూ మంచివాడిగా ఉన్నాను, మంచివాడిగా పేరు తెచ్చుకున్నాను. ఈ రోజు వాడు తప్పటడుగు వేసి; ఆ తప్పుని సరిదిద్దుకోవడం కోసం అందరిలో నన్ను విలన్‌ని చెయ్యొద్దని చెప్పు. నలుగురూ వాడు తండ్రిమాట వినలేదు అనుకోరు. తండ్రే వాడి ఇష్టాన్ని కాదన్నాడనీ, ఇంటికి వచ్చినా మాట్లాడని కర్కోటకుడూ అనీ అందరూ అనుకునేలా నా మంచితనం మీద చెడ్డవాణ్ణన్న ముద్ర వేయొద్దని చెప్పు వాడికి.." అని అరిచినట్టు గట్టిగా చెప్పి, ఇంట్లోంచి బయటకు వెళ్ళిపోయారు తులసీరామ్ గారు.

కొత్తజంట కళకళలాడుతూ ఇంటికి వచ్చినా ఇంకా పంతంతోనే ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోతున్న భర్త వంక నిస్సహాయంగా చూస్తుండిపోయింది శ్యామల.

ఇక ఈ ఇంటికి రావద్దు అని చెప్పకనే చెప్పిన తండ్రి మాటల్ని విన్న తరువాత కూడా ఇంకా అక్కడ ఉండబుద్ధికాలేదు నందకిషోర్‌కి.

తల్లి వంక తిరిగి, "వెళ్ళొస్తామమ్మా.." అని మాటలు రానట్టు నిదానంగా అన్నాడు.

కొడుకూ, కోడలూ వచ్చారు.. ఈ రోజు ఇక్కడే ఉంటారు.. అనుకుంటూ ఎన్నో ఊహించుకున్న శ్యామల ఆనందం కొన్ని క్షణాలు కూడా గడవకుండానే ఆవిరిగా మారిపోయింది. భర్త ఆజ్ఞకి కట్టుబడి కొడుకూ, కోడల్ని ఇంట్లోంచి వెళ్ళమని చెప్పలేక కళ్ళనిండా నీళ్ళతో వాళ్ళ వంక చూసింది.

అత్తగారి మనసులోని భావాల్ని చదివినట్టుగా వెంటనే శ్యామల చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుంది వర్ణ. "మామయ్యగారి కోపంలో అర్థం ఉంది అత్తయ్యా. మా మమ్మీడాడీలు ఇంటర్‌క్యాస్ట్ మ్యారేజ్

చేసుకోవడం వల్ల అటు వైపు బంధువుల్నీ, ఇటు వైపు బంధువుల్నీ చాలా మిస్సయ్యాం. అంకుల్ కూడా ఇలాంటి ఏవో ప్రాబ్లెంస్ గురించే ఆలోచించి ఉంటారనిపిస్తోంది. అలా చూస్తే, అంకుల్ ఆలోచనలూ కరెక్టే. ఆయనకి ఇష్టం లేదని తెలిసినా నందూ, నేనూ పెళ్ళి చేసుకున్నాం. తప్పు మాదే..” అని మామయ్యగారి కోపాన్ని సమర్థిస్తున్నట్టుగా, పశ్చాత్తాపంతో అంటుంటే కళ్ళు తడిబారి మాట్లాడ్డం ఆపేసింది వర్ణ.

కోడలి మాటలకి చలించిపోతూ, “అయ్యో..! ఇందులో తప్పొప్పులనే మాటలు ఎందుకమ్మా. ఆయన స్నేహితుని కూతుర్ని నందూకి మాట్లాడిన విషయం ఆయన నందూతో చెప్పలేదు. నిన్ను ఎప్పటినుంచో ఇష్టపడుతున్న విషయం నందూ మాతో చెప్పలేదు. అయినా ఆయనొట్టి భోళా మనిషి. కోపం తగ్గితే, ఆయనే మిమ్మల్ని వెతక్కుంటూ వస్తారు..” అని చెబుతూ కోడలి తల నిమిరింది శ్యామల.

చిన్నగా తల ఊపుతూ, “వెళ్ళొస్తాం అత్తయ్యా..” అంది వర్ణ.

నందకిషోర్ తల్లి వంక చూస్తున్నాడు తప్ప ఏమీ మాట్లాడలేకపోతున్నాడు.

గత సంవత్సరం తండ్రి స్నేహితుని కూతురికి పెళ్ళి జరిగిపోయింది, తానూ పెళ్ళి చేసేసుకున్నాడు, ఇక తండ్రి కోపం తగ్గిపోతుందిలే అనుకున్నాడు నందకిషోర్. కానీ, ఇకపై ఇక్కడకి రావద్దని తండ్రి అంత పట్టుదలతో కోపంగా చెప్పడం చూసిన తర్వాత ఇక ఈ ఇంటి నుంచీ తన జీవితం వేరుపడిందనీ, తల్లిదండ్రులకి దూరమై తామిద్దరమే ఏకాకుల్లా ఉండాలనీ అర్థమవుతోంది అతనికి. అందుకే.. అతని నోట్లోంచి మాటలు రావడం లేదు.

శ్యామల కొడుకు వంక అనురాగంగా చూస్తూ, “జాగ్రత్తరా నందూ.. నాన్న గురించి ఆలోచనేం పెట్టుకోకు. ఆయన కోపం తగ్గిపోతుందిలే. అప్పుడప్పుడు నేను ఫోన్ చేస్తూంటాను..” అని లోలోపల బెంగ పడుతూనే చెప్పింది.

చిన్నగా తలూపి అక్కడ నుంచి బయటకు నడిచాడు నందకిషోర్. అతన్ని అనుసరించి కదిలింది వర్ణ.

వాళ్ళిద్దరూ బైక్ మీద వెళ్ళిపోతుంటే, గుమ్మంలో నిలబడి అలాగే చూడసాగింది శ్యామల. ఆవిడ గుండెల్లో ఓ మూల ఏదో తెలియని బాధగా అనిపించింది. కొడుకూ, కోడలుతో ఇల్లు కళకళలాడాలి అని ఎప్పుడూ ఊహించుకునే ఆవిడకి.. ఇప్పుడు వాళ్ళు కనీసం కళ్ళ ముందు కూడా లేకపోవడం, భర్త వాళ్ళని ఇంకెప్పుడూ రావద్దనడం చాలా బాధని కలిగిస్తోంది.

వర్ణని ఫలానా రోజున పెళ్ళి చేసుకుంటున్నాను అని నందూ చెప్పినప్పుడు ఇంట్లోంచి పొమ్మని కోపంగా అన్న తులసీరామ్ గారు ఆ మర్నాడే, పొమ్మంటే మాత్రం ఇంట్లోంచి వెళ్ళి అద్దె కొంపలో ఉండడమేనా, తండ్రన్నాక ఆ మాత్రం తిట్టకూడదా అన్నారు.

మొన్న కొడుకు ఇంటికి వచ్చి.. గుళ్ళో పెళ్ళికి రమ్మని పిలిచినప్పుడు మౌనంగా ఉన్నారే తప్ప కోపంతో కేకలేయలేదు. అందుకే, భర్తకి కొడుకు మీద కోపం పోయుంటుంది అనుకుంది శ్యామల.

వస్తున్న కన్నీళ్ళని తుడుచుకుంటూ, కనుమరుగవుతున్న కొడుకు బండి వంకే చూడసాగింది శ్యామల.

× × ×

నిర్లిప్తంగా బైక్ నడుపుతున్నాడు నందకిషోర్.

వాచ్ వంక చూసుకుని, “నందూ.. మా ఇంటికి కూడా వెళ్ళొచ్చేద్దామా..” అని సడెన్‌గా అడిగింది వర్ణ.

ఏదో ఆలోచనలో కూరుకుపోయిన నందూకి సరిగా వినబడక, “ఏంటీ..” అన్నాడు.

“మా ఇంటికి పోనివ్వు..” అని మళ్ళీ చెప్పింది వర్ణ.

“నిన్ననేగా వద్దన్నావ్..” అని ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

“అవున్లే. కానీ, కలిస్తే బావుంటుందనిపించింది..” అందామె.

“సరే..” అంటూ బైక్‌ని వర్ణా వాళ్ళ ఇంటివైపు పోనిచ్చాడు. మరో పావుగంటకి వాళ్ళిద్దరూ వర్ణ ఇంటి ముందు ఉన్నారు.

అయిదొందల గజాల స్థలంలో చూడముచ్చటగా కట్టుకున్న ఇండివిద్యువల్ హౌస్ అది. ఇంటి మెయిన్ గేటుకి ఒక పక్కనున్న పిల్లర్ మీద బి.సుమణి, రీజనల్ మేనేజర్, స్టేట్ బ్యాంక్ ఆఫ్ ఇండియా అనీ; మరో పక్కనున్న పిల్లర్ మీద జె.ప్రతాప్ రెడ్డి, సివిల్ ఇంజనీర్, కాంట్రాక్టర్ అని చెక్కిన గ్రానైట్ రాళ్ళు మెరుపులీనే అక్షరాలతో అందంగా అమర్చబడి ఉన్నాయి. మెయిన్‌గేటు దాటగానే కుడి పక్కన పెద్ద లాన్, ఆ పక్కగా కొబ్బరి జామ మామిడి బొప్పాయి చెట్లున్నాయి.

ఉదయాన్నే వచ్చిన వాళ్ళిద్దర్నీ చూసి ఆశ్చర్యపోతూనే లోపలకు ఆహ్వానించారు వర్ణ వాళ్ళ అమ్మ సుమణి, నాన్న ప్రతాప్‌లు.

వర్ణముఖంలో పెళ్ళికళ వచ్చిందా లేదా అన్నట్టు పరిశీలనగా చూస్తూ, “పెళ్ళి ఎలా జరిగిందే. మీరేం ఇబ్బంది పడలేదు కదా. అన్నీ కరెక్ట్‌గానే జరిగాయా..?” అని ఆరాగా అడిగింది సుమణి.

“బాగానే జరిగింది..” అని ముభావంగా చెప్పింది వర్ణ.

నందకిషోర్ వెనకగా లోపలకు వచ్చిన ప్రతాప్ గారు డోర్ వేసి, “హౌ ఆర్యూ న్యూ హస్‌బెండ్..” అని నవ్వుతూ అల్లుడిని పలకరించారు.

చిన్నగా పెదవులు కదిల్చి, “ఫైన్ అంకుల్..” అన్నాడు నందకిషోర్.

“నో. యూ ఆర్ రాంగ్. అసలు నీలో ఆ న్యూ ఫైర్ ఎక్కడా కనిపించట్లేదేం..! హస్‌బెండ్‌ని

అప్పుడే బెండ్ చేసేసిందా న్యూ మిసెస్..” అంటూ వాళ్ళిద్దరినీ టీజ్ చేస్తున్నట్టుగా అన్నారు ప్రతాప్.

నవ్వి ఊరుకున్నాడు నందకిషోర్.

“ఊ.. సంథింగ్ ఈజ్ రాంగ్ మైడియర్ నందూ. యూ లుక్ లైక్ మి..” అని మళ్ళీ టీజ్ చేశారు ప్రతాప్ గారు.

తల్లి వెనక కిచెన్‌లోకి వెళుతున్న వర్ణ వెనక్కి తిరిగి చూసి, “డాడీ..! డోన్ట్ ప్లే జోక్స్ నౌ. మేం నందూ వాళ్ళ ఇంటి నుంచి వస్తున్నాం..” అని విసురుగా చెప్పింది.

అవునా అన్నట్టు కనుబొమ్మలు పైకెత్తి నందకిషోర్ వంక చూశారు ప్రతాప్.

సుమణి, వర్ణలు కిచెన్‌లోకి వెళ్ళారు. అప్పటికే అక్కడున్న డైనింగ్ టేబుల్ మీద టిఫిన్ రెడీ చేసి ఉంది. సుమణి టేబుల్ మీద మరో రెండు ప్లేట్స్ పెట్టబోతుంటే, “మేం టిఫిన్ చేసే వచ్చాం మమ్మీ..” అంది వర్ణ.

“మీ అత్తగారింట్లోనా..!” అని ఆశ్చర్యంగా అడిగింది సుమణి. అసలు నందూ వాళ్ళ పేరెంట్స్ వర్ణతో సరిగ్గా మాట్లాడతారో లేదో అని అనుకుంటోంది. అలాంటిది టిఫిన్ కూడా పెట్టి పంపారా అన్న అనుమానం తొంగి చూసింది సుమణిలో.

“ఊహు. మా ఇంట్లోనే తిని బయలుదేరాం. ఇడ్లీ సాంబార్.. నందూ చేశాడు..” అని గబుక్కున అనేసింది వర్ణ.

కనీకనిపించనట్టు నవ్వుతూ కూతురు ముఖంలోకి చూసింది సుమణి. “ఓహో.. టూ నైస్. వంట వచ్చిన హస్‌బెండ్ దొరకడం కూడా లక్కీనే..” అంటూ వర్ణ బుగ్గని ముద్దుగా లాగింది. అంతలోనే, ఏదో గుర్తుకువచ్చినట్టుగా కూతురి ముఖంలోకి పరిశీలనగా చూస్తూ, “ఫ్యామిలీ ప్లానింగ్ ఏమైనా ప్లాన్ చేసుకున్నావా..?” అని ఆరా తీస్తున్నట్టుగా అడిగింది సుమణి.

నొసలు ముడిచి, “ఫేమిలీ ప్లానింగా.. అంటే.. కిడ్స్ గురించా..” అంది వర్ణ.

“ఉ. ఇద్దరూ ఇప్పుడే లైఫ్ స్టార్ట్ చేశారు. అప్పుడే పిల్లలూ, వాళ్ళ కేరింగూ అంటూ బరువుని మీద వేసుకోకండి. ఏమంత పెద్ద వయసొచ్చేసిందనీ.. మొన్నేగా ఇరవైఅయిదు కంప్లీట్ అయ్యింది. డాక్టర్‌ని కలిసి రెండు మూడేళ్ళు ప్లానింగ్ తీసుకో. ఈ లోపు మీ అత్తామామలు కూడా కోపం పోయి మీకు దగ్గరవుతారు..” మందలింపుగా అంది సుమణి.

“నందూకి చెబుతాను.. అతనికీ ఓకె అంటే..” అని నిదానంగా అంది వర్ణ.

“నందూ ఓకె అంటేనేనా..? మతి ఉండే మాట్లాడుతున్నావా..! రేపు నువ్ ప్రెగ్నెంట్ అయితే బిడ్డని మొయ్యాల్సిందీ, కనాల్సిందీ, పెంచాల్సిందీ నువ్వే. నందూ కాదే ఫూల్..” అని ఒకింత కోపంగా అంది సుమణి.

తల్లి భావాల గురించి బాగా తెలిసిన వర్ణ ఎప్పట్లానే ఇంక ఏమీ మాట్లాడకుండా మౌనంగా

ఉండిపోయింది. కొన్నిసార్లు తల్లీదండ్రుల మధ్య రిలేషన్‌ని చూసినప్పుడు.. వర్ణలో తొంగిచూసే ఆలోచనలే మళ్ళీ ఇప్పుడూ ఆమెలో మెదిలాయి.

మమ్మీ, డాడీలు లవ్ మ్యారేజ్ చేసుకున్నా కూడా ఇలా నువ్వూ నేనూ, నీదీ నాదీ అంటూ ఎందుకు ఇంకా సెపరేట్‌గా ఉండిపోయారు.

పిల్లల ప్లానింగ్ విషయంలో నందూతో మాట్లాడనవసరం లేదు, అది నీ ఒక్కదాని ఇష్టమే అన్నట్టుగా తల్లి మాట్లాడుతుంటే; ఇప్పుడు.. ఆ మాటలు ఎందుకో వర్ణాకి అస్సలు రుచించడంలేదు.

కూతురు ఏం మాట్లాడకుండా ఆలోచనలో పడడం చూసి, "ప్రతీ విషయానికీ నందూ నందూ అంటూ అతని ఇష్టాయిష్టాలకే వేల్యూ ఇచ్చుకుంటూ వెళ్ళకు. ముందు నీకు నువ్వు ప్రయారిటీ ఇచ్చుకోవడం నేర్చుకో. అన్నిట్లో కాకపోయినా అట్‌లీస్ట్ మన చేతుల్లో ఉండే విషయాలకైనా మనకి మనం ఇంపార్టెన్స్ ఇచ్చుకుంటేనే, మనకంటూ ఒక వేల్యూ ఉంటుంది. వింటున్నావా.." అని రెట్టిస్తూ అంది సుమణి.

లోలోపల ఆలోచనల్లో మునిగిపోతూ పైకి మాత్రం, "ఉ.." అంది వర్ణ.

"ఆడవాళ్ళు ఎప్పటికీ మా మీద డిపెండెంటే అన్న ఫీలింగ్ మగవాళ్ళందరికీ పుట్టుకతోనూ, వాళ్ళ పెరుగుదలలోనూ వచ్చేస్తుంది. అలాంటి ఫీలింగ్ నాకు తెలిసీ నందూలో కనబడలేదు. ఇకపై కనబడనివ్వకు కూడా.." అంది సుమణి.

"ఓకె మమ్మీ. ఆ విషయాలు వదిలెయ్. ఇంకేమైనా మాట్లాడు. మా న్యూ లైఫ్ ఎలా ఉందని అడగవేంటీ..? అత్తయ్యాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళాం. వాళ్ళు ఏమన్నారో తెలుసుకోవాలన్న క్యూరియాసిటీ లేదా నీకు..?" అంటూ తల్లి మాటల్ని డైవర్ట్ చేసింది వర్ణ.

"న్యూ లైఫా.. నీ ముఖం చూస్తే అర్థమవుతోంది, అసలు ఆ ముఖంలో ఉండాల్సిన యాక్టివ్‌నెస్ ఏది..? ఓసారి అద్దంలో చూసుకో. మీ అత్తయ్యాళ్ళు ఏమన్నారో గుర్తు చేసి నిన్ను మళ్ళీ బాధపెట్టడం నాకు ఇష్టం లేదు. జరిగిపోయిన దాని గురించి కాదు, ఫ్యూచర్ గురించి ఆలోచిస్తేనే ఎవరమైనా డెవలప్ అవ్వగలం..." అంది సుమణి.

తల్లి చెప్పినది నిజమేనని అనిపిస్తుంటే, చిన్నగా తలాడించింది వర్ణ.

సుమణి టైం చూసుకుని, "ఈ రోజు బ్యాంక్‌కి రానని చెప్పేస్తాను. అందరం ఏదైనా మంచి మూవీ చూసి, బయట లంచ్ చేద్దాం. సరేనా. మీ మ్యారేజ్ పార్టీ నువ్వు ఎలాగూ ఇవ్వవుగా.." అని కూతురి ఆలోచనల్ని పోగొట్టడానికి నవ్విస్తూ అంది.

"నా మ్యారేజ్ పార్టీనా..! అసలు మ్యారేజ్ చెయ్యాల్సిందీ, అందరికీ పార్టీ ఇవ్వాల్సింది నువ్వూ, డాడీ. అదెలాగూ లేదు. పైగా రివర్స్‌లో నన్ను పార్టీ అడుగుతున్నావా..!" అని కొంచెం కోపంగా అంది వర్ణ.

"ఊరికే అన్నాలేవే. మైండ్ ఎంత ఆబ్సెంట్‌లో ఉన్నా నువ్వూ, మీ నాన్నా లాజిక్‌లు మాత్రం వదలరు.." అంటూ కూతురు భుజం మీద చరిచి నవ్వేసింది సుమణి.

సరిగ్గా అప్పుడే, "సుమణీ.. ఈ పూట నేను ఆఫీస్‌కి రానని ఫోన్ చేసి చెప్పేశాను. నువ్వూ బ్యాంక్‌కి సెలవు పెట్టకూడదూ.." అంటూ నందూతో పాటూ అక్కడకు వచ్చారు ప్రతాప్ గారు.

"నేనూ జస్ట్ ఇప్పుడే వర్ణాతో అంటున్నా పెతాప్. బ్యాంక్‌కి లీవ్ పెట్టేస్తానని.." అని నవ్వుతూ అంది సుమణి.

ఆవిడ భర్తని వెరైటీగా పెతాప్ అని టప్పున పిలుస్తుంటే ఆ గమ్మత్తైన ప్రొనౌన్సేషన్‌కి ఎప్పట్లానే వింతగా చూశాడు నందూ.

తల్లి చేయి పట్టుకుని, "లేదమ్మా. మాకు చిన్న పనుంది. మేం బయల్దేరతాం.." అంది వర్ణ.

కూతురి ముఖంలోకి గుచ్చిగుచ్చి చూస్తూ, "ఏంటే.. అప్పుడే మీకంత పనులు.." అని మందలింపుగా అంది సుమణి.

ఇంక ఏం మాట్లాడినా తల్లి ఇలానే అంటుందనుకుంటూ తండ్రి వైపు తిరిగి, "నాకు చిన్న వర్క్ ఉంది డాడీ. అదీకాక కొలీగ్స్ వస్తామన్నారు కూడా.." అని తండ్రికి చెప్పింది వర్ణ. ఇంట్లో దేనికైనా తల్లి ఒప్పుకోదు అనుకున్నప్పుడు దాన్ని తండ్రి వైపు నుంచీ మ్యానేజ్ చేయడం వర్ణకి మామూలే.

"నీ ఇష్టంరా తల్లీ. క్యారీ ఆన్.." అంటూనే గబగబా బెడ్రూంలోకి వెళ్ళారు ప్రతాప్ గారు. వెళ్ళిన రెండో నిముషంలోనే తిరిగొచ్చి రెండు కీలూ, కొన్ని డాక్యుమెంట్స్ తీసుకొచ్చి వర్ణకి ఇచ్చారు ఆయన.

కనుబొమ్మలు ముడిచి ఏంటివన్నట్టుగా చూసింది వర్ణ.

"ఇది నీ మ్యారేజ్‌కి మమ్మీ గిఫ్ట్ డబల్ బెడ్‌రూం ఫ్లాట్. ఇది మీ ఇద్దరికీ నా గిఫ్ట్. హోండా సిటీ కార్.. జాలీగా గడపండి.." అని నవ్వుతూ ఉత్సాహంగా ఫ్లాట్ డాక్యుమెంట్స్, కీస్ కూతురు చేతిలో పెట్టారు ప్రతాప్ గారు.

భర్త పక్కకు వచ్చి నించుంటూ, తృప్తిగా కూతురి వంక చూసింది సుమణి.

తల్లిదండ్రులిద్దరి వంకా చూసి చిన్నగా నిట్టూర్చింది వర్ణ. ఆ వెంటనే నందూ వంక చూసింది. అతని ముఖంలో ఏ భావమూ లేదు. వర్ణాని అలా చూస్తున్నాడంతే.

వెంటనే వర్ణా.. తల్లి చేతినందుకుని ఆవిడ చేతుల్లో కాగితాల్నీ, కీస్‌నీ పెడుతూ, "మాకు మీరు ఇచ్చే ఈ వేల్యుబుల్ గిఫ్ట్స్ కంటే, మా మ్యారేజ్‌లో మీ ఇద్దరి ప్రెజెన్సే నాకు ఇంకా ఎక్కువ హ్యాపీని ఇచ్చుండేది మమ్మీ.. వెళ్ళొస్తాం.." అని చెప్పి, తండ్రి కళ్ళలోకి చూసి గిరుక్కున వెనుదిరిగింది వర్ణ.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Advaitam

* * *